

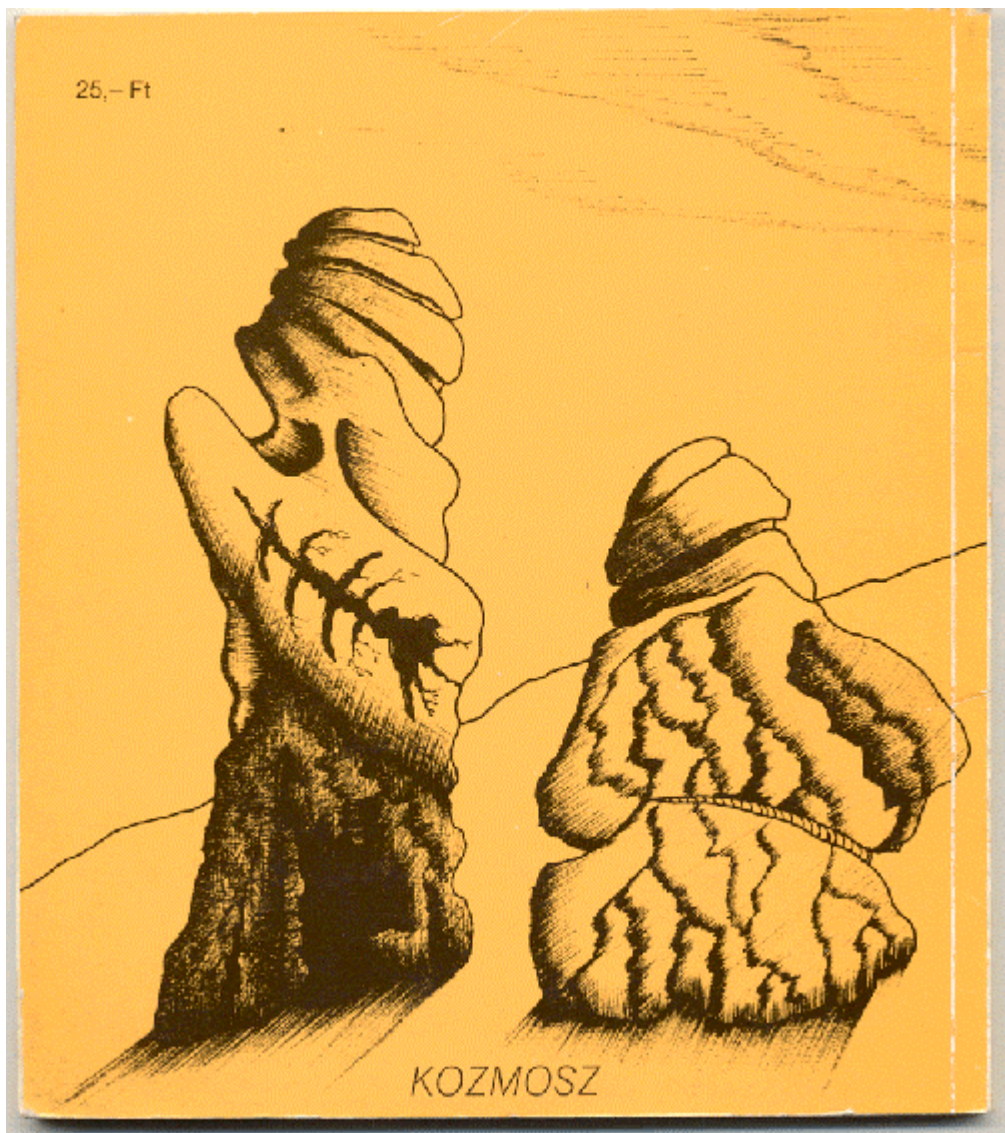
BODOR BÉLA
DALLAMOS FEKVÉSVÁLTÓ GYAKORLATOK

Szerk. Kőrössi P. József, Kozmosz Könyvek, Móra Kiadó, 1989.

[A könyv borítóját is én rajzoltam, két korábbi grafika-sorozatomból kiemelt motívumok felhasználásával. Az előlap rajza *A napgyár éjjeliőre* című, Fedor Zoltánnal közösen elkezdett és félbehagyott „operánk” egyik illusztrációja; a hátlap az Anconában rendezett grafikai bienálé felkérésére készült *Sportágak metafizikája* című sorozatom két alakjának (íjászat, cselgáncs) összevonása.

A fülszöveg alatt eredetileg ez az aláírás állt: „*Részlet a Harminchárom fülszöveg című ciklusból.*” A szerkesztő tanácsára ezt elhagytam. A kéziratot 1987-ben adtam át a kiadónak, és azóta nem változtattam rajta.

A kötet digitális változatát magam készítettem.]

BORÍTÓ ÉS FÜLSZÖVEG

„1954-ben születtem Budapesten. Azóta itt élek.

Voltam raktári segédmunkás és kottagrafikus, eladó és fűnyírógépkezelő; dolgoztam olajfűrésznél, vasöntödében, termelőszövetkezetben, nyomdában, szobrászműhelyben, temetőben és könyvesboltban.

Rajzolok, festek, készítek montázsokat és kisplasztikákat. Doboltam rock- és dzsesszenekarban, húros-, fúvós- és ütőhangszereken játszottam alkalmi együttesekben és szólóban, írtam dalokat, előadási darabokat, kísérőzenét stb., és természetesen írok szépprózát, esszét, színpadi műveket, harminc éve verset.

Jelen kötet darabjait 1972 és 1987 között írt rövidebb verseim közül válogattuk.”

TARTALOM

BORÍTÓ ÉS FÜLSZÖVEG

szülőszoba-rag

LEVELEK A MIKULÁS BÁCSIHOZ

levél a mikulás bácsihoz

SOMETHING (IN THE AIR)

HÁBORÚ-RAG

AZONOS

NYELVLECKE

CIRKUSZ-RAG

KÖZLEMÉNY

SÓHAJ

ELEFÁNT-RAG

RANDEVÚ-RAG

BABAHÁZ-SZONETT

MA ÉJJEL HÁROM ÓRA TIZENNYÓ

SZEMELVÉNYEK EGY IRODALMI LEXIKONBÓL

ESEMÉNYEK – KORHŰ FOGLALATBAN

JULIO CORTASAR

EGY ŐSZI DÉLUTÁNON LAO-CE

H. G. WELLS

BELLA AHMADULINA

PAUL CELAN

APOLLINAIRE

PAUL VERLAINE

ARTHUR RIMBAUD

PAUL ÉLUARD

LAUTREAMONT

PETŐFI SÁNDOR

UTAZÁSOK BEDEKKERREL ÉS ANÉLKÜL

ÚTITERV-RAG

SZEMELVÉNY MR. BURBANK

BEDEKKERÉBŐL

REKVIZITUM

UTAZÁSOK BEDEKKERREL ÉS ANÉLKÜL

DRESSZING

LYRA MAXIMA

– MOTYOGJA A LÓ

KANÁRI ÚR ÉS KANÁRI ÚR

LEVELEK POMPEJIBŐL

CATULLUS LEVELEI POMPEJIBŐL

CATULLUS LEVELEI KÉT CÉRNANYÚLHOZ

KÉT CÉRNANYÚL LEVELE CATULLUSHOZ

A HORROR METAFIZIKÁJA

A HORROR METAFIZIKÁJA I.

A NÉV

MACSKA

LÓ

MEGFOGALMAZZA

RŐZSE

ÉJ

ANGELUS

A HORROR METAFIZIKÁJA II.

FOLYAMATOS ÁTMENET

FOLYAMATOS ÁTMENET

CSAK

HÉT BAGATELL

(visszanézni)

(13 óra 45 perc)

(Vénusz)

(Bambula nagymesternek)

(Nevijork anno...)

(bizonyos blúzok között)

(tájélmény)

SZABÁLYTALAN HAIKU-NAPTÁR

FRANKENSTEIN

KORAESTI ELFOGLALTSÁG

SZÜLŐSZOBA-RAG

hidegvízbő melegvízbe
melegvízbő hidegvízbe
monddszépen oá
hanemakkó

hidegvízbő melegvízbe
melegvízbő hidegvízbe
monddszépen oá
hanemakkó

melegvízbő hidegvízbe
durregyjobbró durregybalró
monddszépen oá
hanemakkó

hidegvízbő oá
azémondóm

LEVELEK A MIKULÁS BÁCSIHOZ

LEVÉL A MIKULÁS BÁCSIHOZ

ha tudható lenne
ami csak látható

ha hallható lenne
ami csak várható

ha megható lenne
ami csak átható

ha kapható lenne
ami csak átadó

dehogy koszorúval
dehogy köszörűvel

hasogató késsel
hajadonfőtt

ami kivárható

SOMETHING (IN THE AIR)

Uram

valami nyílik balra itt
bizonyára egy *nyiladék*
olyan *nyiladók* vagyunk bizonyára
hogy az már jelkép bevezetését teszi indokolttá

nem nagyon tudunk másra gondolni
mi – hogy úgy mondjam – kortárs csoport
mint hogy gesztusainkat megfigyelve
afféle jelmagyarázat kiadását tették folyamatba
(szabályos sor- és tőtávolság a pilóta szerint)

HÁBORÚ-RAG

gyütt a göpzaj
oszt bumm
muter vót-nincs

gyütt a göpzaj
oszt bumm
fater vót-nincs

gyütt a göpzaj
oszt bumm
hugó vót-nincs

gyütt a göpzaj
oszt bumm
bratyó vót-nincs

gyütt a göpzaj
oszt bumm
itten vagyok
itten
pityu

AZONOS

azonos áramkörbe zárva
szárazelem-nagymama duruzsolt

micsoda szép volt a tornaórán
olajággal a glottgatyás galamb
és a gólya a nyújtón kelepelt

az udvaron esőáztatta rekvizitumok
címeres trikók glottgatyák

a barlangban valaki énekelt

azonos áramkörben

NYELVLECKE

Íme a lakás. A lakás a házban van.
A lakásban van egy szoba. A szobában van egy asztal,
három szék, egy ágy, egy televízió és a család.
A lakás szép. A lakásban mindenhol csipketerítők vannak.
A lakás világos. A nap szépen besüt a repedéseken.
A repedéseken is csipketerítők vannak.
Íme a család. A család boldog. A család a jövőt építi.
Az apa dolgozik. Az apa a vállalatnál nagy gépeket tervez.
Az anya dolgozik. Az anya az irodában írógéppel ír.
A gyermek dolgozik. A gyermek az óvodában a vigyázzállást gyakorolja.
A nagymama nem dolgozik. A nagymama lóg.
A szél sem dolgozik. A szél játszik. Himbálja a nagymamát.

CIRKUSZ-RAG

kik gyünnnek
kik gyünnnek
múlovarnók vótak
nem gyünnnek

kik gyünnnek
kik gyünnnek
'zidomárok vótak
nem gyünnnek

kik gyünnnek
kik gyünnnek
'zartisták má vótak
nem gyünnnek

kik gyünnnek
kik gyünnnek
má csak a bohócok
ők gyünnnek

KÖZLEMÉNY

(anikó néni apoteózisa)

az iskola négy sarka
be lett kenve szalonnával
hogyan elhúzzák a kutyák

a megmaradt romokat
lelegette egy ló
akit (kinyomoztam!) lajosnak hívnak
(még most is ropognak
a fogai alatt
a kariatidák)

a szertárban
két diplomata maradt
formaldehidben konzerválva
és a galambok döglenek
a gang korlátján
(kifakult glottgatyák)

mától kezdve az egyezményeket
én írom alá
büfiztetés közben

anikó néni
s. k.

SÓHAJ

de szép dolog is
targoncavezetőnek lenni

az ember csak vezeti a targoncát

ezért olyan jó Amerikában
ott mindenki targoncavezető

ELEFÁNT-RAG

'zelefántnak bébi
'zelefántnak bébi
elővana elővana
zórmánya
bizonya
zórmánya bébi

'zelefántnak bébi
'zelefántnak bébi
hátúvana hátúvana
farkincája
bizonya
farkincája bébi

ámdemégis bébi
ámdemégis bébi
haköztük nincsa
haköztük nincsa
zelefánt
kárafaradságér
bizonya
bébi

RANDEVÚ-RAG

főhúzoda
zórod
főhúzoda
zórod
monddmért
monddmért

nemhúzoma
zórom
nemhúzoma
zórom
dehatovább

szobrozunk
itten
szobrozunk
itten
lefagya
zórom

lefagya
zórom

BABAHÁZ-SZONETT

ámuldozás bizony
a kiegyensúlyozatlan szeptemberben
az egyetlen
világítótest mellett mennyisok izgató lemezborító

és ki lett szedve
zsuzsánna
a gardrób szekrényből
és meg lett hánytatva barátilag

és a jack bruce-nak nagyon
ment persze hat
húr volt a basszusgitárján

a babaházba gyömöszölve
látszottak a bugyik
nagy mafla tejszínhabok

MA ÉJJEL HÁROM ÓRA TIZENNYÓ

16 perckor megszűnt a vízsz
olgtatás a hideg csap hör
gött és a magasnyomású forr
óvíztároló artikulátlan han
gokat adott ki mint egy ago
nizáló békaember ezekután

a tévémaci köztudomásúlag a gyerekek kedvence
szappanos háttal állított be és hatalmasakat k
öpött a szőnyegre szemlátomást jól besörözött
perverz ajánlataimat fölényes legyintéssel uta
sította vissza és fésűre feszített klozettpapí
ron eljátszotta a *Robog a Csepelem Átfog a ked
vesem* kezdetű világláger kontrafagottszólamát
majd körvonalai elmosódtak alakja elhalványult
s eltűnt bizonyos kétségeket hagyva maga után

én ekkoriban Babilon folyóin
ál ültem és sirtam könnyeim
elvegyültek a folyó vizével
de az csak folyt egykedvű
en nem úgy mint ez a nyomo
rult vízcsap mert az még m
indig csak hörgött és a tév
émaci is eltűnt amikor ma h
árom óra tizennyolc perckor
megszűnt a vízszolgáltatás
és semmi de semmi garancia
arra hogy mi nem válunk ködd
é és ó barátaim mi lesz akko
r a nagy demonstratív fogmos

SZEMELVÉNYEK EGY IRODALMI LEXIKONBÓL

ESEMÉNYEK – KORHŰ FOGLALATBAN

avagy

te csak slingelj, nagymami

„LÁNDZSAVÉGEN A SEGESVÁRI SZATÍR !

A lakosság bejelentései alapján a hatóságoknak sikerült rábukkanniuk Petőfi Sándor búvóhelyére. Mint ismeretes, a fiatalember az országúton vándorolva kereste áldozatait; az út menti bozótba rejtőzve várta, hogy egy magányos, fiatal fehérszemély odatévedjen. Ekkor előugrott, egyetlen gyors mozdulattal letolta a nadrágját, és a csodálkozástól bénult lánynak balettmozdulatokat mutatott be; végül az ártatlan hajadont hettyegésre kényszerítette. Bűnözői pályafutása során olykor több lányt is megrontott egyszerre, sőt, a férfiaktól sem idegenkedett. A minap két hatósági személyt pécézett ki magának, és a bokorból kिरontva – »Csókold meg a makkomat!« – kiáltással rájuk támadt. A rémült közegek dzsidájukat maguk elé tartva védekezni próbáltak, és a felbőszült szatír ezek egyikén fenn is akadt. A magyar lányok és asszonyok hálálkodó levelekkel árasztották el a rendőri szerveket a segesvári szatír ellen folytatott nehéz, de eredményes harcuk elismeréséül.”

1884. március 15-én találkoztam első ízben

JULIO CORTASAR

-ral.

Ez a nap kerek évforduló volt mindkettőnk életében; neki azért, mert kereken 1911 évvel korábban ölték meg névrokonát, Julius Caesart, én pedig éppen huszonöt évvel ezután ünnepeltem apám születését. (Találkozásunk hatására egy Friedrich Nietzsche nevű, éppen negyvenéves német úr könyvet írt *Imígyen szóla Zarathustra* címmel, kitört a francia-kínai háború, és Fritz von Uhde német festő végre befejezte *Engedjétek hozzám a kisdedeket* c. munkáját.) Életünk különös összefonódása a délutáni órákban kezdődött. Éppen Konsztantyin Ciolkovszkij *Keresztzemes hímvészinták* c. verseskötetét olvastam a váróteremben, amikor a homlokom hirtelen összekocant valamivel.

(Ennek hatására Madagaszkár – előzőleg elveszítvén magyar királyát – francia protektorátussá züllött, és Maupassant megírta a *Szépfiút*.)

Zavartan felnéztem, és megpillantottam egy szakállas urat, aki éppen zavartan felnézett, mert a homloka öszszekocant valamivel. Azonnal rájöttem, hogy valaki egy tükröt támasztott a falnak, ami azonban eldőlt és rám zuhant. Szerencsére igen vastag és nagy tükör volt, így nem tört el. (Ennek hatására ...)

Ahogy – homlokommal a tükröt egyensúlyozva – oldalt sandítottam, elrobogó vasúti kocsikat láttam az ablakon át. Megértettem, hogy elindultunk, és a mozdony hirtelen rántásától veszítette el – amúgy is labilis – egyensúlyát a váróterem szemközti falához támasztott tükör. Julio Cortasarral való találkozásaim később rendszeressé váltak.

EGY ŐSZI DÉLUTÁNON LAO-CE,

a Mester,

medveprémet terített magára, és lassan lépkedve, magában dörmögve jelent meg tanítványai előtt.

– Ma a medvével próbálsz azonosulni? – kérdezte az egyik tanítvány.

– Brumm, brumm – felelte a Mester.

– Tehát már sikerült is azonosulnod? – kérdezte a tanítvány.

– Brumm, brumm – felelte a Mester.

A tanítvány néhány éven át a medvéket tanulmányozta. Mikor úgy érezte, hogy már mindent tud róluk, egyszer medveprémet terített magára, és így jelent meg a Mester előtt.

– Mester, azt hiszem, sikerült azonosulnom a medvével! – mondta lelkesen.

– Brumm, brumm – felelte a Mester.

H. G. WELLS

hosszabb kerékpártúrára indult Buddha tenyerén. Mikor eljutott a kisujjáig, köteleket, szöveget, csákányt vett elő, és felmászott a csúcásra. Szeméhez emelte katonai távcsövét, és megcélozva Buddha tenyerének középtáját, belenézett. Roppanatul elcsodálkozott, amikor egy csiklót pillantott meg! Följebb emelve a távcsövet, előbb egy köldököt,

majd melleket, egy nyakat látott; végül egy arcot.
Felkiáltott meglepetésében, amikor felismerte
Hedwig Courths-Mahlert, ahogy lovagló ülésben ül
Buddha tenyerén. Nyaktörő ügyességgel lemászott a
kisujjról, nyeregbe pattant és odakarikázott.
Leszállt a gigászi vagina előtt, tölcseért formált
a kezéből, és felkiáltott:
– Hogy lehet ez, Hedwig?!
Hónapok teltek el, míg cérnavékony hangja eljutott
a hatalmas fülekig.
– Én sem értem. Mindig utáltam lovagolni – felelte
ekkor mennydörgő hangon Courths-Mahler, és a világ-
egyetemet átfogva széttárta karjait.

*

Egy őszi délutánon Buddha
állott sajtszeletté változott.
A tanítványok éppen arra
jártak, és az egyik fity-
málva megjegyezte:
– Próbálnád meg ugyanezt
üvegbúra alatt!
– Majd te megpróbálsz, lá-
nyom – mondta a sajtze-
lett, és SYLVIA PLATH elszé-
gyellte magát.

Egyszer

BELLA AHMADULINA

meglátta Buddha kettős ne-
mi szervét. Azonnal meg-
szabadult ruháitól, és elé
állt, bájait feltárva.
– Csodálsz-e? – rikkantotta.
– Természetesen – felelte
Buddha, de csak a saját
köldökét nézte.
– Ej! – csapott a levegőbe
a nagy szovjet költőnő – hi-
szen csak a köldöködet nézed! –
– Téged nézlek – mondta Buddha,
és tovább nézte a köldökét.

PAUL CELAN

1970-ben átlépte a Golden Gate korlátját, és a Szajnába vetette magát. Strundl úr futva indult segítségére a Burgból, de csupán egy leszakadt zsebet talált, benne a mester – – még egyre növekvő – lerágott körmeivel. Azóta csak egyszer látták a Fekete-tengeren, amint fekete festékbe mártott varjútollakkal lövöldözött léggömbként imbolygó szemgolyóira.

APOLLINAIRE

egy fásli volt. Kiolódott vége érzékenyen tapogatózott zsázsák és hangák között, és olykor galambtollakat mutatott fel, mint döntő bizonyítékot. Leleteiről sietős, ám csiszolt jegyzőkönyveket készítve siklott tovább, egyre jobban letekeredve gubójáról, mivel a teljesség igénye vezérelte. A Guillaume Apollinaire nevű fáslit ma Egyenlítőnek nevezik.

PAUL VERLAINE

pufókon duci,
húgyszagú angyalka. Lábai között
golyóiból módosult pihés szár-
nyak csapkodnak. Ezért száll –
– törvényszerűen – fejjel le-
felé. Ábrándos szemű szúzlá-
nyok olykor szárnyzuhogást
hallanak a fejük fölött, s
– jaj! – egy pillanat múlva
láthatatlan ujjak matatnak a
szoknyájuk alatt. Paul Verlaine
fennmaradó idejében bóbiskoló
vécésnénik tányérjából lopkodja
a forintosokat.

ARTHUR RIMBAUD

lehunyt szemmel
fekszik, lába kardvirágok közt.
Uniformisán gondosan felfestett
vérnymok vöröslenek. Valódi vé-
rét hangyák és darazsak szür-
csölték fel, s ott döglöttek meg
teste mellett, kiöltött ful-
lánkkal, ám boldogan. A mellka-
son négy kárminszínű lyuk, apró
alumíniumfedőkkel letakarva. A
lyukak mellett táblácskák, raj-
tuk felirat: eper, puncs, vaní-
lia, csokoládé.

PAUL ÉLUARD

három kék narancs
egy húrok nélküli zongorában.
Arca kifordult kulcslyuk, mely
minden kulcsba mélyen behatol.
Ha festőnek születik, bizonyá-
ra pedrett bajusszal festi meg
a birsalma arcképét.
A költő feltámadása bizonyos
feltételekhez kötött. Ennek ér-
dekében igyekezzünk egyre több
papírrepülőt hajtogatni.

LAUTREAMONT

egy este az előszobában állt, alacsony antik oszlopfőnek támaszkodva, kissé túl rövid zakóját húzogatva, amikor találkozott önmagával. Az alteregó kedves, volt, mint egy kisgyermek, bár orrából vér folyt, vállán kiszáradtak uszonyai, és nyitott sliccéből – pimpilimpi – himbálózva lógott ki hosszú madzagra kötött kétujjas kesztyűje. A huzatban imbolygó gyertyalángok fantasztikus árnyékokat ingattak a falon, és ők egy darabig nézték egymást. A többit már könnyű elképzelni.

PETŐFI SÁNDOR

szemei külön-külön barna színűek voltak. Hajszájai külön-külön sötétek, csakúgy, mint ritkás bajuszának és szakállának szájai. Utolsó hónapjaiban fehér zubbonyt és sötét nadrágot viselt. A legalaposabb vizsgálat sem hozhat más eredményt, mint hogy ez a zubbony fehér, ez a nadrág sötét színű. Szemei azonban közelről szem-színűek, haja haj-színű, bajusza bajusz-színű, szakálla szakáll-színű. Petőfi Sándor – közelről nézve – Petőfi Sándor-színű volt.

UTAZÁSOK BEDEKKERREL ÉS ANÉLKÜL

ÚTITERV-RAG

Baton Rouge – Jackson – Memphis –
– Charleston – Baltimore – New York
nem jó
nem ez az
hát akkó

Besançon – Dijon – Langres –
– Troyes – Châlons – Paris
nem jó
nem ez az
hát akkó

Temesvár – Arad – Nagyvárad –
– Kolozsvár – Nagyenyed – Segesvár
nem jó
nem ez az
hát akkó

Hatvan – Aszód – Gödöllő –
– Isaszeg – Pécel – Keleti pu
ez a jó
hát ez az
naemmegvan

SZEMELVÉNY MR. BURBANK BEDEKKERÉBŐL

Novijork egy sziget, melyet mocsaras nádas övez.
Az emberek magas fákon laknak Az itteni fák
ágai szabálytalanul helyezkednek el, ezért az
emberek csak ritkán piszkítanak egymás fejére.
Novijorkban a templomok fából készültek, és
olyan kicsik, hogy a lelkipásztoron kívül
senki sem fér be. Az oltár előtt egy gumitörpe
áll; amikor a pap megnyomja a fejét, a törpe
arca fücsán eltorzul, és sípoló hangot hallat.
A sorban álló hívek ilyenkor keresztet vetnek
a bezárt fülke előtt.

Novijork lakói lucernagyűjtőgetésből és
békavadászatból élnek. Arrafelé rendkívül
ingerlékenyek a kanalas gémeek.
Sehol sem nő olyan nagyra a mocsári gólyahír,
mint Novijorkban.

REKVIZITUM

a kiállítócsarnok
példás kiállítású

időnként a példás
kiállítású kiállítócsarnokokat
kiállítják

ilyenkor a kiállítócsarnokot
átviszik egy kiállítócsarnokba
és számozott darabokból
ismét összeállítják

pont belefér
(lehet remélni)

UTAZÁSOK BEDEKKERREL ÉS ANÉLKÜL

*Hajdan és majdan
közére hárul
az ugrás*

*ernyővel
anélkül*

Gittai István

átlépjük a bűvónyílás fedőlemezét
alattunk a tenger jó nagy
dunyha igen: az út odáig
ki van párnázva finom puha
zuhanással átsusszanunk

a páragombócokon ahogy a varrótű
siklik a felpúposodott bőr alá
hogy hegye kissé odább
ismét kibukkanjon és alig hallható

reccsenéssel megnyitja a hólyag felszínét
a káros nedv így spontán eltávozik
estében apró gömbökké különül
mínusz sok fokban egy gé gyorsulással
a légben zakatoló ragadozómadár

nem vesztegeti az idejét indifferens
jelenségekre röppályáját metsző kupolánk
palástját egykedvűen szeli át hátra
sem pillant amikor utoléri
a kiáltás mutatok valamit:

kezemről hiányzik a mutatóujj
nézzünk most bal felé az autóbusz fölött
látható a nap íme felkelt ahogy a program
tartalmazza a romokat szórt fénnel

összevérzi kiszállunk majd és megtekintjük
a kutya és a bátor kapuvédő
teste nyomán fennmaradt üreget
felszerelésükre ügyeljenek ezek itt
benszülöttek a háttér elsötétül

odafönt ahol a látványhiány
látványosan a jelenségeket
eltakarja az ágyakban odalenn
jó meleg nők fekszenek két ujjuk közé

csippentik a puncstortákat és unatkoznak
sötéten felfelé nézdegélnek
mintha keresnének odafönt valamit
fényjelenséget angyaltollakat

a domboldalon birkák legelnek harapásaik
zakatolnak mint a szövőgép jó meleg nők
több se kell nekünk kiválasztjuk
valamelyiket a dereka fölött

valamivel megragadjuk és a meglepetéstől
derékszögbe meredő lábaival előre
kicipeljük a hóemberek közé
bezárkózunk egy picit azután

bezárkózunk bekattintjuk a lakatot
működésbe hozzuk a tolózárakat
megtesszük mindennapi tevékenységünkhöz
az előkészületeket összegöngyöljük

az ejtőernyőt és a becsapódásunk
helyén keletkezett mélyedésben eltüntetjük
eligazgatjuk a kelkáposztákat
egyenletesen hideg van: kerékpárra

szállunk hogy gyorsabban menjen
az idő sárgaréz lapocskák
villognak bokánk fölött mint apró
műnapok felgyorsul a nedvkeringés

végtagjainkban elfehéredik
a szorítástól ujjaink hegye
fenesokat kell bajlódni a zárólemez
tolózáraival beékelődtek a túlnyomás miatt

megállunk itt mindenesetre a jelvényeket
árokba hajítjuk utána néhány
göröngyöt és pár marék fűvet
az álcázás ne keltsen feltűnést

poggyászaink biztonságosan lógnak emberarccal
a nő persze majd dörömbölni fog
összecsődíti a szomszédokat hogy összeálljon
valami hóemberrel nem: ezt egy percre

sem gondolhattuk komolyan a meglékelt dunyha
tartalmát légyapírra rázzuk és gondosan
magunkra tekerjük jó sok toll megtapad
rajta próbálkozhatunk esetleg repüléssel

a tenger nincs annyira messze így
feszégetjük az ablakokat közben
az emeletek számát próbáljuk felbecsülni
szorozva hárommal a tolózár végre

lepattan a fedőlemezt kitepi
a légáramlás csukott szemhéjunkra vetítve
látjuk röptének szelíd ívét a kicsapódó pára
bundába burkolja egy pillanat

alatt bukfacezik időnként egyet és már
mint egy nagymamiképu jeges-
medve igen: már teljesen olyan
nyalogatja a kristályos csapadékot

magáról mintha jégkrém lenne vagy
csillaggá fagyott kelkáposzta nyelve
hegyén a hópelyhek hirtelen
összetöpörödnek keresi a helyét

bukfencezve becsapódásunk ürege mellett
könnyen beszél nézzük a kerékpárost
a hátán viszi zsákban önmagát
babasamponba mártott drótkefével

csontig letisztogatva más gondja nincs:
kosárkájába a lepotyogó ujjperceket
gyűjteni olykor meg-megáll
a látnivalók előtt bedekkerrel

vagy anélkül kinyithatjuk végre
a szemünket és szemrevételezzük
a talajig tekergő vaslépcsőt igen:
ez lesz segítségünkre hogy méltóságteljessé

normalizáljuk zuhantunkat mikor
megindulunk majd platty platty lefelé
hüllőbőr lábbelibe csomagolt
nyálkás tappancsainkon platty platty

a kilátás lépésről lépésre szűkülő
arculatát szemléljük ahogy eltűnik
az álarcgyár a kémények mögött
és a hangszóró-kiállítás impozáns

csarnoka platty platty ahogy összeszűkül
lassan a láthatár lehet közben
platty platty füttyülni és a kövezet
rovátkái is majd kivehetők

lesznek melyeken zsigereinknek kellett
volna szétmázolódniuk
normális platty platty esetben ahol
az elpusztult madarakat már össze-

gereblyézték és platty platty szinte már
repülünk a nemmesszi facsoport
felé ahol az ágak közt fűszagú
fészkeinkben zakatoló fiókák

DRESSZING

Ujjával gyötri vakszemét
a pizzabolt előtt
a férfi (bőre pergamen,
szakálla épp kinőtt),

míg a nő szőlőt tépeget,
vörös fürtöt (amin
zaftot szipkázva légy pihen).
Lé csordul ujjain.

A kisfiú a gótikus
oszlopsornál amott
átszellemült, s egzotikus
kolbászkákat hagyott.

Fölöttük angyal lengedez,
bádogból hajlított.
Vesznek egy róluk készülő
színes képeslapot

(háttérben szobrok, pálmafák
vagy galambok). Derű
írván a légben. Eldöcög
a helyiérdekű.

LYRA MAXIMA

*„Nil nisi divinum stabile
est; caetera fumus.”*

Iguána hercegnő a
pult mögött lapul;
ne lássa senki őt ilyen
palléroztatlanul

vakarózni. Egy méh repül
be most, az ablakon
háló rezeg, de dühösen
futkos a pók. Vakon

csillog azúr háttér előtt
a zümmögés; a vad
dongással felcsapongó méh
az eszterháj alatt

kis rést talál, s megnyugodva
beköltözik. Kinéz
a pult mögül a drága hölgy.
Nem válna jó színész

belőle: mint vackán a vad
ha kölykét féltve ül,
cikáz szeme. Nem álcáz – fél-
reérthetetlenül

újságot ragad, székre áll:
lesújt. A dög felett
megtorpan, aztán visszaül.
(Egy gonddal kevesebb.)

Iguána hercegnő a
pult mögött figyel.
(Hős Agamemnon kiontott
vérét ki törli fel ?)

– MOTYOGJA A LÓ

bizony, nagy utat tett meg
a farkam, és hasonlóan
nagyot sörényem, de én,
a ló, egyhelyben maradtam,

a bőrrömmel határolt
térben; s most csak szundikálok,
– ámbár párzás-időben
rekedten, furesán mutálok,

a magasba fücsomók
repülnek, ha rúgok – amúgy
teszek-veszek, éjszaka
holdat nézek, és „aludj,

csíja, csicsíja, tente
tente” ilyesmit gagyogok
magamban, s „tíz métert futni
ma már unalmas dolog

lónak, nézőnek is; hát
vágassunk tízezer métert
az üres pályán, ahol
paripát paripák néznek,

báméskodó nincs egy sem, csak
mi, lovak; micsoda
öröm sorra kerülni ...”

KANÁRI ÚR ÉS KANÁRI ÚR

Kanári úrral mindig más
történik, mint Kanári úrral.
Naponta újabb sorscsapás!
Kit a lelkiismeret furdal,

az Kanári úr; miközben
Kanári úr nagyvígán röhög,
pancsikál a kádfürdőben,
pofákat vág a tükör előtt,

s Iguána hercegnővel
hetyeg, marókál és dömöcköl
– Kanári úr hegedővel
birkózik, fűrészporthól prüszköl,

titkos csontenyv-recepteket
kutat föl és kísérletezget
újfajta stéggel, nyergeket
cserél ébenre, szájdót, stekket

farag újra s újra, gőzöl,
pácol, bekket G-re hangol át
– addig Kanári úr töből
szakajtja le az orchideát,

és hegedül Iguána
hercegnő parányi punciján
sziromágyban (szénanátha
veszélyével dacolva), netán

szerény beszédet fogalmaz,
mit a Nobel-díj átvétele
után lesz elmondandó (az
ünneplőknek könnyezik szeme

ekkora szerénység láttán)
– míg Kanári úr raktárában
hegedű hegedű hátán
hever halomban – nála nyár van,

napernyő, fürdőmedence,
Iguána hercegnő duci,
elbűvölő, pucér segge,
– barnára sült, hasított buci –

amit Kanári úr paskol,
mint Kanári úr a hátlapot
kedvenc hangszerén. Narancsból
aranylón csorran a lé amott;

Buddha-arc e gyümölcs, stigmás;
és hangszer, lecsorduló húrral.
Kanári úrral mindig más
történik, mint Kanári úrral.

LEVELEK POMPEJIBŐL

CATULLUS LEVELEI POMPEJIBŐL

1.

Üdvöz légy, szeretett Aurelius, ki
messzi pontusi vad Bithyniából
fáradtan hazatért
szegény Catullust

vendégül befogadtad, kerted árnyas
padjain heverészni engeded, sőt,
rabnót, szép fiatalt
ölébe ültetsz,

bort öntesz poharába, mellé szőlőt,
dús fürtöt hozol, és fügét – de szőlőd
szebb; minden szeme, mint
tudatlan ifjú

lomha képe, olyan feszes, sima; nézd,
itt lenn, ezt a szemet, amelyen furcsa
álarc – távoli tűz
pernyéje – fénylik.

2.

Fürge lapáttal hajtja magát szélgyorsan előre
büszke anyák dalait dúdolva a vénuszi vízen.
Nádsípot rejtett kapujába az örök elől, és
ezt zengetve hegyen, ligeten nem kóborol immár.
Egyre fogy – érzi – a végtelen asszonyi évszak,
(rajtam légyfelhő donog itt, hol sertemohásan
vadkanbőrben öregszem), a jegyből visszavicsorgat
s bömböl ferdült csillagképéből az Oroszlán;
arra igyekszik, a fürge lapát oda hajtja a meddőt,
hogy rejtett zugait feltárni a padra feküdjön,
s illatait széllal tovaküldje a holt eszevesztett.

3.

Bortól és szerelemtől részegen
fekszem fáid alatt, Aurelius;
lávaerekkel bordázott hamutenger a mellemen,
sírköve mit sem sejtve ladikba bukó alvóknak.

Míg te reményvesztett szépséged
kíséred Heliconra,
Lesbiát, öröömre ki hozzám szegődött,
szebb jegyű ősz tépi éhesen.

4.

Rád bízom ezt a lányt, Aurelius,
hogy bűnbe vidd.

Nyálasszakállú bölcs
nem rémít meg, se agg, se kerge jós,
ha büntetést kiszab.

Kitáruul titka majd
előtted, hogyha lába biztosan
kopogja már az ünnep ritmusát.

Ha majd a gördülő gerenda földet ér,
s a ház a lábához letette tornyait,
a kőszivacsban ember, állat görcsösen
tágít magának lélegzetnyi-szűk odort,
s már költeménnyé lesz kezében mind a vers,
vezesd a hídra őt; a medret megmutasd.

Egészre lát, ha arra néz, a híd alá,
amerre lent a hídláb lucskos sárba gázol;
lát vadkacsát a nád között, hol fészke állt,
és lát iszapdagasztó, bamba öszvért.

5.

Tán a pontusi kis hajó a partszegélyt
itt súrolta, bozótos partot itt fogott,
hol sómartan a vízbe dőlt le Juppiter.
Tengerből te találj ki hozzám, Lesbia,
ágyam partja megőrzi majd a lábnyomod,
és szememre a képed ráég hajnalig.

CATULLUS LEVELEI KÉT CÉRNANYÚLHOZ

(Töredékek)

.... ..cérnanyulak, kiket Catullus
hűtlen kedvese tűzfalak tövében
kajla tapsifülekkel
játszani ismert,

nézzetek ..; kihalt a tér, a máskor
szitkóktól zsivajos ..tisza, csöndes;
zúzott szürke bazaltja
gőzöl a ködben.

.....
Fények írnak az égre szálkeresztet:
árnyék metszi az ágyat..... ..
bort töltökkét
városi állat

jobban érte talán; a hajnal fénye
már felvérzi az ónos háztetőket;
.....evezősök
.....megalázva

hagyta el; ..vitorlaarcú
.....deszkaszálát,
sistergő habokon hogy
járni tanuljon.

.... Viharsöpörte ligetke
Cyclasokjelen erdejét a
....szigetről mind a habokba
hordja idővel;

mint ..Juppitert sohasem: a tó ..
.... ..tükreben .., hozzáöregszik
ikre, bárhogy is kavargó ..felszín,
.....hullám;

.....
....fecsegjenek –
.... ..képmás felragyog ott, ezer ..
hullámot ..küld a gonosz
érte, hiába.

.....vagyok, ostoba ..,
özvegyek koszorúsa;
gyűrött csak,nem kiszolgált.

.....
.....könnyű ruhába rejtsetek majd,
.....szeretők ..ösgyepen ..
nyelv.. .., elég az elveszettnek.

Míg egy volt ..rád .. visszanező
képmás, üzted a keményszívűt ..,
kit Catullusod ostromol, barátom.
.....újra Ibéria
.....tájaira
.....ugyanitt ..elvezesse.

.....
borthamarost, ..többi ocsmány
.... hazája csak én magam lehettem,
.....

Nem buta fickó ! Hallja a táltum muzsikáját,
s küldi a szép szeretőt; s még jó, hogyha leányt.

....., hogy ott ne álljon árva
.....ágyam; a lányenyém lett;
megszerezte az íztelenség
újabb árnyalatát,

senki – esküdözött, de messze,
....., nem szemedbe;
felfeküdt a szelekre, mint a pára.
.....
... .., üzenet hozzá elérjen,
versed írd levegőre, víztükörrre.

.....szigetünk virágrakott ..,
asszonyt nem szerető, félvad lakói
.....
...a parti bozót fölött, a pára
elfolyóíjászalakja
.....felfeszegette ölelve
.....a virágszálkendőit.

.....
engedd meg Catullusodnak
..... a vidám átváltozást ...,
nem gyűlölni

Mennyi új semmiséget
..... hímzett a szövetre !
.....

..... csak akkor állítsátok,
s hagyjátok meghalni könyvét,
hogya csak tiétek,
csámpás jövőbe ért

KÉT CÉRNANYÚL LEVELE CATULLUSHOZ

kettőnknek együtt három arca van
bizony Catullus két hű cérnanyulad
így látja érzékeny orrocskánk
nem a kertben szimatol nem a kőnél

tudjuk éppenséggel hogy a kő volt legelőször
ahol felrémlt arcaink közül
az első kettő elnehezült azóta a ránc

amely a mosolyt formálja a száj zugában
ő most csupán táplálkozik
megfontoltan nyámnyog a banánon

úgy látjuk hogy a háztető most
háztetőszínű valami lemarta mindnek
messzeség-színét összesöpörte ezt a sajátos
árnyalatot valaki egy terembe hordta össze talán
de sajnós erről többet nem tudunk

amikor két arcocskánk elalszik rögvest
kinyitja szemét az a harmadik (szörnyűség
hogy azt aki egy kicsit mégiscsak mi vagyunk
ledobjuk mihelyt felébredünk)
a játékoroszlánra hasonlít esetleg
jó vele néha bár kissé gügye amikor felébred
és rólunk is úgy beszél mint a szélütött
folyton sűgdosott a fülükbe amikor biciklizni
tanultunk és nemrég világgá ment mert észrevette
hogy az egész narancslét megitta véletlenül

folyton hegyezi a fülét úgy figyel
hátha elfelejtjük szeretni egy picurkát
vagy talán megfeledkezünk kedvenc húsgombócáról
mert akkor lekonyul bizony kerekded fülecskéje
és rettentő dolgokat vág a fejünkhöz

azt szereti ha leckét írunk hallgatja
ahogy lapozunk a könyvben és elszunyókál
olyankor csukott szemével ez az arc
annyira idegen arra a harmadikra
hasonlít talán lányok anyjának álmodja magát
haja is van olyankor és mosolyogva
mondja hogy persze vegyél még nyugodtan
vagy azt álmodja hogy ő a legidősebb
a legerősebb a biztosúr után
és pipázva zargatja a gyáva újságos kölyköket
aztán felsegíti bicebócára az ortopédcipőt
és a konyhában elbeszélgetnek halkán

a tűzhely lángtengerében leomlanak a gúlának
kinyitjuk az ajtót a kilincs vörösen izzik
és utcákat látunk melyeken tűz hömpölyög át
a fekvő hasáb amely lassabban parázslík
a feltárt fürdőház faltöredékeihez hasonlít

azt hiszem hogy nálunk a mama
csinálta az utcát a világító ablakokkal
olyan mint egy akvárium
fönről lassan szítál a szárított vízibolha
és szikrázó fénytartályban sétálnak a macskák
mosolyognak de mintha szájukat két beakasztott
ujjával húzná szét valaki négyéves mind
és borízű hangon mondják a földszinti nénikének
hogy cserélje vissza a lakást padlástérre
de az csak hajtogatja hogy nyavalyát
ahhoz a vénasszonyhoz így aztán
nem jutnak dűlőre ezek mind azt hiszik
hogy aki egyidős az alkalmas korú

például mi látjuk amit senki úgy hívják házmester
esténként az idővel játszik olyankor könyvtáros
és a jó dolgozatára példás kitűnőt kap
vele készülünk most társasutazásra
három térképet nézünk egyszerre lerágott körmű
sárga ujját végighúzza a tengerpart vonalán
és istentelenül besörözik ilyenkor

matrózblúzt fog felvenni és rövidnadrágot
csak a túravezető lesz egyedül öreg
és a homokban a pincérek lábnyoma
ráncos lesz és széles pont mint a mackóké

végigsétálunk majd a fasonon matrógallér
keretezi akkor szomorú oroszlánarcát
sörszagú lesz a lehelete és pipázni fog
hegyeseket köp a vízbe és elgondolkozik
a látvány és a jelenségek fölött

mert bizony Catullus beteg a tenger
éppen ott ahol a kő volt legelőször
a hullám most mind olyan
mint az a bizonyos harmadik arc
és a tajték is rajtuk mind mosoly-alakú

A HORROR METAFIZIKÁJA

A HORROR METAFIZIKÁJA I.

Wordsworth a béke rabja volt
„vissza csakis feléd vetem
– egy versében így szónokolt –
vágyakozó tekintetem

válnunk kell szülöttem vidék”
és elvámolta álmait
a tónál Southey s Coleridge élt
az emberben az állatit

Southey tárta fel s elborult
elméje „ám mi haszna volt”
– kérdezte Péter Coleridge úr
ki két nővéren osztozott

Southeyval sós tengervízet
kívánt meríteni (s vágyva szól
tajtékról melyért nem fizet
ahol a vám csak látra szól

dül az árboc a tat merül
a tengerésszem megigéz
s a fedélzetre ételül
sirálytozás hull vén csibész

a halál ott) nagy lelke szárnyalt
előre szállt az ókorig
(komor teremben méltósággal
üléseztek a jó toryk)

a víziló ha könnyezik
ki látja azt a víz alatt
sűrű iszapba rejtezik
mozdíthatatlan kődarab

(„pedig hát hús és vér csupán”
T. S. Eliot úr szerint)
a tóban tartott nász után
furcsán mutál a hang megint

s ledörren ekkor egy redőny
köd töppeszi a zúzmarát
a lánykamintás függönyön
a házigazda székre hág

sonkalábon rongyhacukásan
megáll a járdán egy alak
árnyéka nincs az utcasárban
habár magasan jár a nap

(az úrnak két bérháza van
kidől a híg köszméteszörp)
s vállára ölti gondosan
a borpecsétes szemfedőt

A NÉV

a vámpír nagymamája
lehetne mondjuk Anna
ha tartását figyeljük
Erzsébet vagy Johanna

Begónia vagy Nárcisz
az nem sem Petronella
esetleg Paula Lenke!
Laura sőt Izabella...

ahogy szedi a markot
vagy megköti a rózsét
Terka vagy Rózsi ám ha
tollat foszt mondjunk Örszét

s ha ezüst kontyát vesszük
Máriát vagy tán Magdit
eső utáni réten
a megszólítás Margit

Lídia Ilka Hanna
s ha kél a nap Liána
bárhogy szólítsd fűtyül rád
a vámpír nagymamája

MACSKA

csücsül a vámpír nagymamája
hintaszékben kandallóduruzsban
szürke macskát horgol magának

horgol neki hetykefület cirmibajuszt
a torkára dorombicapihéket
hátára köpködőgubancot

horgol neki levegőt söprő alamuszifarkat
meg hegyes kis macskapöcsöt
ingó-bingó cicamogyorókkal

akkor aztán megpöcköli a hetykefület
gucugucuzza a dorompicapihéit
megborzintja a köpködőgubancát

ráfúj az alamuszifarkára
és a cica készen van

akkor a vámpír nagymamája
azt mondja nna

LÓ

a vámpír nagymamája
vonsolja épp a lódögöt
cselesen orrlíkába
egy vállfakampót bébökött

arra csomózott viccesen
egy kötelet és hasmánt
mászott a kapuhoz be sem
kopoghatott a vaspánt

üresen lógott szárnya bent
elfeküdt bambán félig
belépett és a kötelet
a porolókon végig-

fektette hogy könnyebb legyen
akárha csigán futna
a spulnizás ám hirtelen
megállt majd lépett újra

bukfencet vetett s elfarolt
furán kifordult testtel
a vámpír nagymamája volt
a fő-fő mókamester

MEGFOGALMAZZA

különös kalamáris áll
a pergő lakkú asztalon
talpán a nyél könnyen kijár
vigyázni kell kis szélmalom

a tolltartó a zöld tetőt
lehajthatod a tollakon
egy lepke ült meg az előbb
felrebbent csapkod most vakon

a karcsú széken ül a vámpír
nagymamája most írni fog
papír előtte még aláír
egy lényegtelen iratot

de már az üres lapot nézi
s a tintatartót ráhajol
kíváncsi orra még nem érzi
vér van benne vagy vitriol

szűzlány könnye vagy tinta sem
sóhajt (vagy nyög) (vagy felkiált)
tollat márt s végérvényesen
a lapra írja önmagát

RÓZSE

a virágládák közti részben
a macska lustán elhever
éppen befér a napsütésben
kajla altáját tárja fel

mint hanyatthuppant fáraó ha
döccen a szállító szekéren
hogy rúgni látszik reggel óta
fekszik a jó melegben kérem

semmiség szól az úr szelíden
a nevem Kelkösöz Lajos
aki megkér én megsegítem
tudom cipelni rém bajos

ekkora cuccot mint a néni
a vámpír nagymamája int
köszönetképpen ő elérte
az invitálást és megint

motyog hogy semmiség de beljebb
toppan ott egy sötét erő
ragadja fel a körte erjedt
illata terjeng fény verő

aludttej fenn a láda mentén
a macska sóhajt fincsi itt
nagyot pislant megnyalja szendén
bajusza bordó szálait

ÉJ

fél három tájban eleredt a
zápor az ablakot
megkocogtatták a beretva
nyelével a vakok

az álmos borbély küldte őket
(ki otthon dörgöli
csipás szemét) a temetőkert
mellett az ördögi

jégzuhogásban a pamaccsal
habüsttel és egyéb
frizőrszerekkel mert a hajnal
legelső fényjelét

kivárja ám az éj sötétje
tömör tömb nem lel itt
oksági láncot mely elérne
a szomszéd ablakig

ágyban marad hát s arra gondol
hogy megismerhető
a véges tér és (itt már horkol)
az anyag és erő

közben a vámpír nagymamája
feltörölte a hab
borostás rongyait a sárban
toporog kint a vak

a társa egy korty bort még lenyelt
s már bokrok közt suhan
bent a szőrefosztott kisdedet
ringatják álmosan

ANGELUS

a rácson párzó burgonyás-
zsákok előtt a tarlón
gyászol az emberpár család
az égő ég a karton

lakkrétege tükröz csupán
ez látszik alkonyatnak
s az áhítat csak két sután
összetett kéz az asztag

dömöckölésre ingerel
zizergő szalmaágyon
a kosár üres semmi jel
nincs púpos rög se lábnyom

látjuk szinte amint a két
teremtmény ősi pózba
hajlik s a testekből ekként
fonódó rüngőlóca

lassan hintázva csíjogatja
az egymás-kisdedet
feledve már a férfihulla
súlyát s a részletek

seregnyi apró kínját ám a
tekintet villan és
a látványt aranyozott ráma
keríti egy kevés

mohát éltet a pusztuló
alakzat és talán
némi fény rezdül egy dió
beroppant csontfalán

A HORROR METAFIZIKÁJA II.

rajzoljon nekem pontuszi
komor szirtfokot kedves
Mr. Blake kék legyen s nyuszi
csücsüljön rajta nedves

orrocskáját mintázza egy
Temzén horgonyzó bárka
macskájáról nagy ronda hegy
legyen mögötte nátha

kísértsen kézzelfoghatóan
mindenik ködpamatban
s a szirt mögötti lomha tóban
ússzon kivénhedt vadkan

átláthatunk majd izmainkon
a csontokig a póre
fehér árnyékváz mint a bimbón
vedlett százlábú bőre

valami belső légvonatban
remegni látszik nedvek
áramolnak a láthatatlan
hajszálcsövekben leplet

terít a nőbeteg magára
Mr. Blake érti önt
átkozódik s *Dögvész!* kiáltja
megposhadt hitvesek előtt

habár nagyúri sarj honos
a jobb körökben matt
szöszke pihéktől bársonyos
márványló bőr alatt

ős Valois-vér csörgedez
kitetsző kék erekben
szélhámos persze ámde ez
illik is hozzá lebben

topánja hogyha lép a zár
nem is csikordul hogyha
egy rejtekajtót fenn kitár
s besurran lent a konyha

főzelékgőzében lapul
a zsákmányolt irat
rőt borítékban a vadul
megtört pecsét alatt

különös levél egy helye
sincs amely rád ne nézne
változtasd meg élted no de
Rilke úr mit vesz észre

ezen a szobron kentaurt
ábrázol néhány taggal
túltett Apollón karba szúrt
injekciós tű asztal

előtte szék és rajta ínség
párolgó tálakon
merítsen hölgyem a segítség
(falvédőkről tudom)

közel jár így kínál a vámpír
nagyamája a tört
kariatida-karra ráír
egy bűvös női kört

egy pillantást vet és a ládák
leomlanak a gőz
s a víztől gyöngyöző saláták
gyűrött smaragdja közt

a vámpír töppedt vérfejét
balra fordítva látja
hogyan bús vigyorba rándul épp
a korpusz pléhpfője

s a hölgy a falnak tántorul
orrában oxigénnel
az infúziót álnokul
ragtapasz tartja fényjel

fakad fel és a retkeken
verődik míg a konyha
tűzhelyfénye hull odalenn
a vérrel írt sorokra

FOLYAMATOS ÁTMENET

FOLYAMATOS ÁTMENET

Szó sincs arról,
hogy itt valami elhatározáson, néven nevezésen múlna valami.
Nem, szó sincs róla.

Csupán szembenézünk a ténnyel,
hogy szakállunk őszbe csavarodott,
és nincs mindig kedvünk lesöpörni róla a tarhonyadarabkákat,
kicsipegetni a szőrzet mélyére húzódott lekvárrögöcskéket, tökmaghéjakat.
Hogy elhúzódó és ravasz ál-abbamaradásokkal cselező vizeletünk
után nadrágunk kissé átnedvesedik?
Istenem.

Elégedett mosollyal nyugtázzuk, hogy még nem szarunk be,
járnunk is tudunk – ha meg is állít olykor
a lábizmunkból combunk belső oldalán felhúzódó fájdalmas
merevedés,
és ha szélesebben, kissé kacsázva kell is lépegetnünk
combközépig csüngő heréink miatt.

Mosolygunk, bár kissé hűgyszagúak vagyunk,
álmélgodva gondolunk egykori szeretőnkre, aki ma már szintén kissé hűgyszagú,
ezért nem is köszönünk neki az utcán;
motyogva húzunk el mellette,
és emlékeink is álmélgodóak, szinte valószínűtlenek.

Hát így, jellegzetes szagunkba burkolózva
– mondom, szó sincs itt semmiféle elhatározásról –
húzódunk először a járda szélére.

Nem vitatom, szerepe van itt a mélység vonzásának,
a száguldó kerekek kihívásának is.

Nos, ilyenkor vetjük az első pillantásokat a sötét üregbe.
Szórakozott, figyelmetlen odasandítások ezek.
Régen is oda-odanéztünk,
szemünk nem akadt meg a látványon, legfeljebb megállapítottuk,
hogy fehérlik ott valami;
nem törődtünk vele, hogy papírdarab-e, tejszeles pohár-e, mentünk tovább.
Most azonban nyugtalanítani kezd a gondolat.
Papírdarab?
Tejszeles pohár?
Mindegy. Megyünk tovább.
Nem fordulunk vissza, ott még nem tartunk.
Megyünk tovább, de kíváncsiságunk tovább dolgozik;
az a sötét üreg ott ásít már az agyunkban.

Másnap aztán időben észbe kapunk,
és egészen szélrehúzódom megyünk.
Kissé lassítunk is, és figyelmesen megnézzük.
Tejeszacskó.
No lám.
De mi lehet alatta? mindegy. Megyünk tovább.
Ahhoz, hogy elkezdjük a turkálást, valami komoly csalétekre van szükségünk,
– rózsaszín címkés, élénksárga borítékra,
ezüstösen fénylő, élénkzöld dinnyehéjra,
miegyébre.

Ha ez már megvolt, munkálni kezd bennünk a szerzési vágy.
Kezdetben válogatósak vagyunk.
Lerágott kenyérhéj, beszáradt tejföl, törött tojás nem érdekel.
Kutatásunk alkalmoszerű,
zsákmányunkat kézben visszük haza.
Az üzletek hátsó udvarán csak később derítjük fel a cukroszsákokat.

Addigra már életmódunk is megváltozik.
Egyre kevésbé érdekel a külpolitika,
óvodaavatási ünnepek,
sporthírek.
Tekintetünk nem kalandozik felhőkarcolók csúcsán;
jobban vonzódom a fal mellé ejtett fagyfalhoz,
hiányosan leszopogatott körtecsutkához;
de ez igazán érthető.
Egy új világ nyílt meg előttünk.
Egy új teljesség.

Ekkortól érezzük magunkat
végképp
örökkévalónak.

CSAK

csak az ecetes spongya íze
a napszúrás
a fullasztó függés
csak a két szomszéd agóniája
a harmadik nap csak a férgek

HÉT BAGATELL

(visszanézni)

összetörött ma a tegnapi út
kertet előtt megtorpan a mélység
nyitva feledted az ablakokat
tör-zúz most odabenn a valóság

(13 óra 45 perc)

egy nagykiflit hosszában felhasítok
az Inn Schärdingnél 300 centiméter
Thyl tükröződik az ablaküvegen
pókunk legyet zabál
vérengző kétes ékszer

(Vénusz)

szemét lehunyja
bal karja feje alatt
jobbjaival elfedi szemérmét

lassan oszlásnak indul

(Bambula nagymesternek)

liliomvankos és újságtakaró
ékszer-ujjaid zöldre fagyva
múltadba öltözöl
átvérzed

(Nevijork anno...)

elsötétült a kávéházi szeglet
a pincér arca ezüstös a portól
a csészealjon kiflivég penészlik
Hacsek és Sajó a halálra gondol

(bizonyos blúzek között)

Az ajtó zárva Senki Senki
Levelét veszi a jázmin bokra
(Kiért kántálnak gyászimát?)
Kopogj Kopogj csak Még Tovább
Lenn egy macska emészt borongva

(tájélmény)

az íróasztal síkszerű
a kártyanaptár elhajolta
csend a csend a csend a csend

a dobókockán vodkafolt

SZABÁLYTALAN HAIKU-NAPTÁR

I.

torkomban ahol
igen és nem összeér
gyakran havazik

II.

csontfejű nyárfa
jégfal pendül ágain
megint te vérzel

III.

párás jéggolyó
köré zárulnak szemed
kagylóhéjai

IV.

érintésemmel
megszólítalak talán
hallgatsz nevedre

V.

meztelen hajad
lábad elé lombosul
rajta ringhatok

VI.

vízre hajló fűz
odalent egy fürge hal
lombjában cikáz

VII.

kint nagy a ricsaj
öled mélyén erdő nőtt
baltám hasogat

VIII.

csónak ringat el
hajamban tigrisdarázs
túlról zümmög át

IX.

párás napodon
szürke csíkokat hagynak
kékest-körmeid

X.

öreg-macska-szél
istenóvta lovagom
ujjába harap

XI.

kitépett tollát
mutatta a varjú mint
bizonyítékot

XII.

fagyott szemeden
újságrongyok ezüstre
pereg a korom

FRANKENSTEIN

ne ismerje meg lábad
a lépcső legfelső fokát
reflektorok fénye csapkod
a tájékozódás műtárgyai között
szeletekre metélve az éjszakát

a tereptárgyak és a lovas figura
árnyképe a téglafalra vetül
amely mögött kezéd támasztékot keres
a túlságosan *süppedékeny* ülőbútoron
hátradőlsz kéjesen kényelmeskedsz
lábizmaidban ugrásrakész ikrásság
morzsolódik el mint illedelmes ásítás
a hölgy enervált ah-jában
aki ujjatlankesztyűs kezével
rakosgatja a fantomképeket

emlékszem pirkadatkor kikúsztam ólamból

ami fény behatolt az a
szomszédos disznóólon át hatolt
be de nekem ennyi is elég volt

ki lakik ezekben a kivilágítatlan
helyiségekben kinek a hátához
idomultak ezek a sertésvelúr támlák
ki tölti ki ezeket a házikabátokat

a parkettára zuhanó gyufásdoboz
csörömpölése áthullámszik a légtéren

a cellában gyalulatlan asztal
hokedliszerű ülőalkalmatosság
fönt a rácsos ablakhoz lépcső
vezet jobbra baldachinos
ágy nehéz rőt függönnyel amit
egy kéz szorít a vasgolyóból
huhogás hallatszik én vagyok
üzenetem van üzenetem v

ide húzódtam hát vissza s boldogan
feküdtem le mert fedél volt a fejem
fölött mely megóvott az éjszaka
kegyetlenségétől

kerülje lábad az ösvény
legfelső követ ahol rongyaidra
lezúdul váratlanul a
bizonyosság nem alkony
és nem varázslat kötötte
gúzsba ezeket az ujjakat
a kézfej idegen erőktől vezérelt
balett-táncosai egy margaréta
szirmaival vesződnek nem bolygatják
a hattyúnyak tollazatát

a gótikus koponya kisiklik
a pászmák fényhálójából csak
halk csobbanás a vízínövények

közül és már a jégtáblán
ringatózva látod a távolodó
hajót fedélzetén *hebrencstermészetű*
teremtőd tetemével és elhatározod
hogy többé nem mutatkozol mert
rémületet kelt elnagyolt arcod
szörnyű erőd és kitartásod
a gyarlók szívében

és elhatározod hogy itt maradsz az
ólban míg csak nem történik valami

és kezed alatt sóhajtozva süpped
a süppedékeny ülőbútor hullámzó
nyárban valaki szaporábban lélegzik

gőzölgő ágyra dobva

csak a tolattyúk jártak rendületlen
az összezúzott laboratóriumban
ömlött rajtuk a cseppfolyós nitrogén

aztán sokáig lefelé mentem
átlátszatlan tárgyak vettek körül
szégyelltem

sokáig lefelé mentem
és most nézed a becsapódó
reflektorfényben ezt a bordó
házikabátot és vese alakú
dohányzóasztalt tortaszeletet
fáradtrózsaszín puncsmázzal

kék forrásodban hullámzó nyárban
valaki szaporábban lélegzik gőzölgő
ágyra dobva akkor
látom csak éjjeli hajad
a kapuk előtt kelsz
felemelkedsz a némák őszébe
szavaink a vízben álmotlan
szólnak szégyelli hínárhajú emberét
a dérvete tenger ránk hasonlít
a vasárnapból kihántva

egymásra emlékezünk
míg annyira megszeretsz egy házfalat
hogyan áthatol rajta tekinteted a
reflektorsugár és elsírod magad

szétesett szörnyetegarcodon mázolod
könnyeidet addigra már
túl néhány felismerésen

hogyan mértékadó értéked ez a fegyelmeztelenség
hogyan a rend:
balra a bádögbögre mellette a
cukortartó a süppedékeny
ülőgarnitúra a falon túl az árok:
elfogadhatatlan

KORAESTI ELFOGLALTSÁG

a szájueret tisztára mossuk
az asztalra pohárban vizet készítünk
a billentyű működését ellenőrizzük
a fegyvert megtöltjük
a szájba vizet veszünk
a csövet 45 fokos szögben fölfelé a szájnyíláshoz illesztjük
az elsütőbillentyűt meghú ...

a fegyvert megtisztítjuk
előlről kezdjük

előlről kezdjük